

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 1541/2024
05.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Мирјане Андријашевић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Наташа Стошић Сремац, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Милан Павловић, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2985/23 од 28.07.2023. године, у седници одржаној 05.03.2025. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2985/23 од 28.07.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2985/23 од 28.07.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару П 2042/22 од 06.04.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да му на име стицања без основа исплати 22.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС, са законском затезном каматом увећаном за 8% поена, почев од дана закључења уговора о куповини непокретности, овереног у Основном суду у Зајечару, дана 20.05.2010. године, под бројем Ов. I .../... . Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име накнаде парничних трошкова исплати 100.050,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 2985/23 од 28.07.2023. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Зајечару П 2042/21 од 06.04.2023. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што

је предложио да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије тужиоца применом члана 404. став 2 Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из става 1. истог члана да се дозволи одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет тражене правне заштите је повраћај купопродајне цене на име стеченог без основа, а која је исплаћена по уговору о купопродаји непокретности, закљученог између тужиоца као купца и туженог као продавца. О овом захтеву тужиоца нижестепени судови су одлучили одбијањем тужбеног захева применом одредбе члана 210. став 1. и 2. и члана 371. Закона о облигационим односима, с обзиром на утврђење да су странке закључиле уговор дана 20.05.2010. године, те да је право тужиоца да тражи повраћај исплаћене цене по основу неоснованог обогаћења застарело дана 20.05.2020. године, односно пре дана подношења тужбе 10.09.2021. године, у смислу одредбе члана 371 ЗОО.

Имајући у виду да се ради о парници у којој одлука о основаности тужбеног захтева зависи од утврђења чињеница у сваком конкретном случају, релевантних за примену материјалног права, а нема потребе за уједначавањем судске праксе, разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни за новим тумачење права, Врховни суд налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, па је у складу с тим одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизија на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизије тужиоца није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 10.09.2021. године, а вредност предмета спора је 2.344.200,00 динара, што чини износ од 22.000 евра.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору са захтевом за новчано потраживање у коме означена вредност предмета спора не прелази законом прописани имовински цензус за допуштеност ревизије по члану 403. став 3. ЗПП, то је Врховни суд нашао да изјављена ревизија није дозвољена.

Из тог разлога, Врховни суд је применом одредбе члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**